

Pieter Aspe
Het oor van Malchus

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Voor Ilse Van Nerum, Leen Lever, Karel Dierickx

Verbrand de krukken niet die u in tijd van zwakte
hulp verleenden. – Pythagoras

Hoofdstuk 1

De les eindigde met een vers uit het evangelie van Mattheus: Haal eerst het onkruid bijeen, bind het in bussels om te verbranden, maar sla de tarwe op in mijn schuur. Woorden van de Heer. Jan Bossier bekeek de twaalf leerlingen die in een halve kring om hem heen zaten met vlammeende ogen, vastbesloten het vuur dat hem destijds had aangestoken aan hen door te geven. Ze hadden samen al een deel van de weg afgelegd, maar het zou nog tijd en overtuigingskracht vergen om van hen echte strijders te maken. De tijd was relatief schaars omdat een te lange opleiding de aandacht van de vijand zou trekken, aan overtuigingskracht had hij geen gebrek.

Jan Bossier glimlachte toen ze hem een voor een kwamen groeten en in stilte de kamer verlieten. Het was niet eenvoudig geweest een aantal jonge mensen bijeen te brengen die bereid waren samen met hem een nieuw verhaal te schrijven, een dat anderen zou aansporen het stof van hun sandalen te schudden en de stad te verlaten. Hij wachtte tot de laatste leerling de deur uit was voor hij een sigaret opstak en bij het raam ging staan dat uitzag over een kleine, ordentelijk aangelegde binnentuin. Drie knoestige olijfbomen stonden in het midden van een kruis gevormd door strak gesnoeide ligusterhagen en omschreven door een met

Er stonden nog een halfvolle fles wijn en een bordje met koude kwartels op tafel, het restant van een copieuze maaltijd waarmee ze gisteren zijn verjaardag hadden gevierd. Van In ontbeet zelden of nooit, maar de aanblik van het lekkers activeerde zijn speekselklieren. De vogels deden hem denken aan een scène uit een Robin Hoodfilm: de mannen van Sherwood die zich bij het kampvuur tegoed deden aan gebraden fazanten en patrijzen terwijl broeder Tuck liederlijk met een kan wijn stond te zwaaien. De vergelijking klopte min of meer. Mensen die Van In een beetje kenden beschouwden hem als een vrijbouter, sommigen vonden zelfs dat hij hoe langer hoe meer op broeder Tuck begon te lijken. Dus waarom zou hij de dag niet beginnen met wijn en gevogelte? Een bloedonderzoek had onlangs uitgewezen dat zijn prostaat nog in een redelijke conditie verkeerde, zijn cholesterolgehalte binnen de perken was en dat zijn lever nog voor bijna honderd procent functioneerde. Hannelore had op haar beurt de strijd opgegeven, ze zeurde allang niet meer over zijn embonpoint. Integendeel. Ze vond het extra kussen best gezellig en het klopte dat mollige mensen aangenamer in de omgang waren. Van In was milder en rustiger geworden. Hij ergerde zich minder vaak aan wat hij vroeger de ondraaglijke dwaasheid van het bestaan noemde.

‘Ik geloof dat het smaakt.’

Zij was zelf ook rustiger geworden. De kinderen vroegen minder zorg dan vroeger en ze genoot een zekere vrijheid sinds ze weer onderzoeksrechter was. De kraaienpootjes en de denkrimpels op haar voorhoofd vielen nog te camoufleren met make-up en ze had nog altijd het figuur van een vrouw van vijftientig. Het was eigenlijk een beetje te mooi om waar te zijn.

‘Wil je ook een stukje?’

Hij scheurde een boutje van het frêle karkas, reikte het aan terwijl hij een slokje wijn nam. Don’t try this at home, zouden de Amerikanen zeggen. Wijn bij het ontbijt, het was gelukkig nog niet strafbaar.

‘Komt Guido je niet ophalen?’

Het was twintig over acht, normaal had hij vijf minuten geleden moeten aanbellen, Hannelore kon zich niet herinneren dat hij ooit te laat was geweest.

‘Toch wel. Ben is vanochtend vroeg voor zijn werk naar Japan vertrokken, Guido heeft hem met de auto naar de luchthaven gebracht. Hij kan ieder ogenblik arriveren.’

‘Ik dacht dat Ben rentenierde.’

‘Hij is van mening veranderd.’

Ben, de vriend van Versavel, had twee maanden geleden een chocoladefabriek gekocht en prospecteerde sindsdien in het buitenland. Japan was een belangrijke markt, maar ook een heel delicate. Een goed product was niet voldoende om succes te boeken, handeldrij-

ven in het Verre Oosten vereiste tact, geduld en goede manieren. Daarom had Ben beslist het heft in eigen handen te nemen en zelf de onderhandelingen te leiden. Hij had zich weken lang verdiept in de Japanse cultuur en zich hun omgangsvormen eigen proberen te maken zodat hem niets te verwijten zou vallen als de gesprekken om een of andere reden geen resultaat opleverden.

‘Eens een zakenman, altijd een zakenman.’

Hij pakte de krant, las de koppen op de voorpagina, wierp een vluchtige blik op de foto's. Er was een meisje van veertien verdwenen na een avondje stappen, een stervoetballer had zijn voet verzwikt en de regering kondigde nieuwe maatregelen aan om de crisis het hoofd te bieden. Het verslag over de verdwijning van het meisje nam zestig procent van de pagina in beslag, de blessure van de stervoetballer dertig, de saneringsmaatregelen van de regering die elke burger een paar honderd euro per jaar zouden kosten tien. Op pagina twee stond het obligate opiniestuk, geschreven door een journalist die er stevast een andere mening op na hield dan de doorsneeleezer en het was zoeken naar een stuk over een bomaanslag die de dag ervoor aan meer dan veertig Irakezen het leven had gekost. Van In vroeg zich af waarom hij in godsnaam nog een krant kocht.

‘Eindelijk.’

Hij keek op zijn horloge, veerde op van zijn stoel, liep naar de voordeur terwijl Hannelore gewoontegetrouw een kopje koffie voor Versavel inschonk. Ze hadden het allebei mis. ‘Wat kom jij hier doen?’ hoorde ze hem zeggen.

Het was niet Versavel die had aangebeld, maar een jonge agent. Hij keek een beetje schuw. Collega’s hadden hem gewaarschuwd voor het ochtendhumeur van de commissaris, hij was op het ergste voorbereid maar het viel best mee. Van In nodigde hem uit binnen te komen, de onderzoeksrechter bood hem een kopje koffie aan.

‘De officier met wachtdienst heeft me opgedragen u te komen ophalen. Hoofdinspecteur Versavel heeft gebeld dat hij later komt, hij heeft een lekke band gekregen op de autosnelweg’, zei de jonge agent formeel.

‘Heeft Versavel de officier met wachtdienst gebeld?’ Van In griste zijn mobieltje van de keukentafel, zette het ding aan en zag op het display dat hij twee oproepen had gemist.

‘Heb jij iets gehoord?’

‘Nee’, zei Hannelore.

Ze pakte het toestel, verifieerde het schakelaartje aan de zijkant.

‘Je hebt gisteren het geluid afgezet, Pieter.’

Van In had zich noodgedwongen neergelegd bij de

dictatuur van de moderne communicatiemiddelen, maar hij haatte het om gestoord te worden terwijl hij naar een film keek, zeker als de nationale zender een meesterwerk als *La vita è bella* uitzond, een ode aan onvoorwaardelijke liefde en onverwoestbaar optimisme, een compleet ongeloofwaardig verhaal, maar dat waren sprookjes ook. De jonge agent nipte beleefd van de koffie terwijl hij discreet rondkeek. Er deden de meest waanzinnige verhalen de ronde over commissaris Van In. Het glas wijn en de afgekloven kwartelbotjes leken de verhalen te bevestigen, hij vond echter niet dat Van In abnormaal deed. Integendeel. Hij nam met een zoen en een knuffel afscheid van zijn vrouw en kinderen voor hij zijn jas aantrok en breed grijnzend zei: ‘Kom jongen, we zijn er vandoor.’

Ze liepen door de Vette Vispoort naar de Moerstraat, waar de auto geparkeerd stond. Het was nog fris, maar niet echt koud. Hun stappen klonken droog op de eeuwenoude kinderkopjes.

‘Het is toch niet dringend?’ vroeg Van In voor ze instapten.

De afgelopen weken waren de rustigste die hij in jaren had meegemaakt. Zelfs de heethoofden die ieder weekend amok kwamen maken op de Eiermarkt leken hun leven te hebben gebeterd. Veel collega’s hadden van de gelegenheid gebruikgemaakt om hun achterstallige vakantiedagen op te nemen. Brugge lag er vredig bij.

De jonge agent wist niet goed wat te antwoorden. Niemand had hem gezegd dat het dringend was, hij wist eigenlijk niet waarom de officier met wachtdienst hem de opdracht had gegeven Van In op te halen, maar het leek zo lullig dat ook toe te geven.

‘Wat is dringend, commissaris?’

Van In glimlachte. De jongen beviel hem. Een banaal verzoek van de burgemeester werd prioritair behandeld, een klacht van een langdurig werkloze belandde meestal in de prullenmand. Hij kon zich echter niet voorstellen dat de officier met wachtdienst hem zonder een gegronde reden liet opdraven.

‘Oké, we zien wel.’

Hij liet het raampje zakken, stak een sigaret op zonder zich om de boze blikken van de voorbijgangers te bekommeren. Beseften ze niet dat de dieselmotor van een oude Golf meer fijnstof produceerde dan honderd pakjes sigaretten? Natuurlijk niet. Het waren dezelfde mensen als zij die dachten dat antibiotica griep konden genezen.

‘Werk je al lang bij de politie?’

‘Twee maanden.’

‘Mag ik ook je naam?’

‘Achilles Beirens.’

‘Tiens’, zei Van In.

Hij vroeg niet waarom de ouders van Achilles hem zo hadden genoemd. Iedereen was vrij zijn kinderen een

onalledaagse naam te geven en hij vond Achilles best origineel.

‘Zal ik u voor de deur afzetten?’

‘Doe dat, Achilles.’

Van In nam nog een trek van zijn sigaret, gooide het peukje door het raam, gooide het portier open en stapte uit. De ochtendkoelte had ondertussen plaatsgemaakt voor een lauwe bries, de kans was bijzonder groot dat het toch een zonnige dag zou worden, ondanks de sombere weersvoorspelling. Van In liep gezwind de trap op, zijn longen protesteerden amper. Het was dan ook maar een hoog. De officier met wachtdienst glimlachte breed toen hij de meldkamer binnenliep. Er waren nog drie andere inspecteurs in uniform aanwezig. Twee hielden nauwlettend de videoschermen in het oog terwijl ze koffie dronken en de krant lazen, de derde zat bij de telefoon. De officier met wachtdienst was achtendertig, vader van twee kinderen en de trotse eigenaar van een gerenoveerd pand aan de Pottiererei. Hij had criminologie gestudeerd, acht keer de Mont Ventoux beklommen op de fiets en ging twee keer per jaar duiken in de Rode Zee. Kortom, een moderne man met een gezonde geest in een gezond lichaam. Hij was alleen een beetje traag van begrip, geheelonthouder en had niet de minste zin voor humor. Van In begroette hem met een droog knikje.

‘Is Jack the Ripper weer actief?’